

Hvad skal der til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme?:

LaRouchePAC fredags-webcast den 6. maj 2016

Et uddrag:

Ogden: I løbet af en tidligere diskussion med Lyndon LaRouche snakkede vi også om dagens institutionelle spørgsmål, som lyder: »Hr. LaRouche, vær venlig at fremlægge dine anbefalinger om, hvordan man opbygger de institutioner og strukturer, der skal til, for at gennemføre en global indsats mod terrorisme, i et samarbejde mellem USA, Kina, Rusland og Europa. Hvilken form for organisering og politik kan du anbefale, og hvilken rolle tror du FN kan spille i en sådan indsats?«

Steinberg: Efter vores diskussion med Hr. LaRouche og Fru Zepp-LaRouche, som fandt sted for nogle få timer siden, vil jeg svare, at det første der må gøres, er at fremlægge en præcis redegørelse for, hvor den globale terrorisme har sin oprindelse. Og det har den i London – Londonistan – og i lande, der i stigende grad er blevet simple håndlangere for det Britiske Imperium og dets politik. Saudi-Arabien er en sådan håndlanger. Det har landet været i hundrede af år. Men i særdeleshed siden al-Yamamah aftalen fra 1985 har der været en britisk-saudisk organisation, der har ophobet store pengesummer, øremærket til at understøtte terrororganisationer som al-Qaeda og aflæggeren ISIS. Prøv engang at se på Sydamerika og Mexico, ødelagt af narko-terrorisme, og bemærk så, hvordan London har været centrum for den internationale narkohandel og de terrororganisationer, der er sprunget frem deraf. Hvis man ikke starter med at sige sandheden omkring

terrorismens natur, omkring dens oprindelsessted; hvis man ikke våger at angribe det britiske og det saudiske monarki, så kan der ikke opstå et solidt grundlag for den form for samarbejde, der er nødvendig.

Det er klart at de fire ledende nationer, USA, Rusland, Kina og Indien alle er konfronteret med denne Angelsaudiske terrortrussel. Og for så vidt som disse nationer ikke samarbejder omkring udformningen af en entydig handlingsplan, der involverer nedlæggelsen af de britiske oversøiske finanscentre, der stiller finanserne til rådighed for terrororganisationerne, er der intet grundlag for sejr. Hvis disse lande går sammen – for hvilke FN's sikkerhedsråd ville udgøre den perfekte platform – kan der føres en succesfuld krig mod den form for terrorisme, der udfolder sig globalt i dag. Og det er en afgørende del af den krig, der allerede er undervejs.

Og så er der selvfølgelig det mere langsigtede spørgsmål omkring, hvordan man skaber en tilstand hvor mennesker ikke har noget incitament til at gå med i den slags terrororganisationer. Det spørgsmål ligger implicit i Kinas politiske projekt kaldet »Ét bælte, én vej«: Udviklingen af Asien gennem denne »Win-Win«-politik. Visse desperate politiske ledere i Europa – sågar i Tyskland – lufter ideen om en »Marshallplan«, der skal genopbygge Syrien og Irak. Det vil give flygtningene en mission, så de vil tage tilbage og hjælpe med at opbygge deres lande med en masse opbakning udefra. Og det er en del af den slags passende og holdbare antiterrorstrategi, der skal til for at skabe en langtidsholdbar løsning. Allerede tilbage i 1970'erne fremlagde Lyndon LaRouche en plan for at skabe fred og udvikling i Mellemøsten. Udgangspunktet var at en økonomisk udvikling af regionen var den mest effektive antiterrorstrategi. Ligeledes sagde LaRouche i kølvandet på Oslo-aftalen i 1993, at man blev nødt til med det samme at køre bulldozer og arbejdsmaskinerne i position og begynde at

genopbygge Gazastriben og Vestbredden og skabe et velstående område, hvor mennesker har en fremtid at leve for og se frem til.

Men nu har vi i stedet Saudi-Arabiens tyranni. Men over de seneste dage har vi set, hvordan Tyrkiets præsident Erdogan forsøger at etablere et brutalt diktatur i sit land og hvordan han afpresser Europa med truslen om at oversvømme Europa med endnu en omgang af flygtninge på flugt fra Syrien, Irak, Libyen og Afghanistan. Så der findes en holdbar og effektiv politik, men kun, hvis man tager tingene fra toppen og tager udgangspunkt i sandheden om, hvor terrorismen kommer fra. Således og kun således kan vi danne den rette form for sammenslutning af nationer, der samarbejder om et fælles mål. Og terrorismen kan overvindes, det er der ingen tvivl om, men ikke hvis udgangspunktet for processen er et svindelnummer.

Ogden: På den front så vi hvordan CIA-direktør, John Brennan, i TV-udsendelsen »Meet the Press« sidste søndag (1. maj) udtalte, at de 28 sider ikke vil blive offentliggjort af Obama-administrationen. Det viser med al tydelighed at USA ikke er klar til en alliance med Rusland, Kina og Indien, FN og Europa omkring en effektiv krig mod terror, men stadig bukker og skraber for den saudiske kongefamilie, som stod bag 11. september.

Putins afgørende intervention i Palmyra, foruden hvilken byen stadig ville være under ISIS' belejring, skaber en stærk kontrast og viser vejen for at overvinde terrorisme. Så måske kan du forklare, hvad dette viser om, hvor Obama-administrationens sande alliancer ligger.

Steinberg: Det er meget ligetil. Det Brennan sagde på nationalt TV i »Meet the Press« i søndags var præcist, hvad vi regnede med, at han ville sige. Og alt dette var forårsaget af den vedholdende mobilisering for at få offentliggjort de 28 sider, som LaRouches politiske aksionskomité (LaRouchePAC) har været hovedansvarlig for. Denne mobilisering har tvunget

Obama-administrationen til at bekende kulør og sige at den på ingen måde har tænkt sig at bryde med den Angel-saudiske alliance. Så længe Obama er præsiden og Brennan er CIA-direktør vil der være en beskyttelsesmur mod enhver form for afsløring af det Britiske Imperiums og Saudi-Arabiens rolle i terrorangrebet d. 11. september. Og naturligvis har FBI's topledelse været dybt involveret i at mørklægge denne sag. Hvis nogen troede at FBI på en eller anden vis havde skiftet identitet siden de mørke dage under J. Edgar Hoover, får de sig noget af en overraskelse. Den eneste forskel er, at teknologierne og ressourcerne, der er tilgængelige i dag, er langt mere vidtrækkende. Og det var daværende FBI-chef Robert Mueller, der personligt satte en stopper for, at de 28 sider blev offentliggjort.

Og så udtalte pressesekretæren for det Hvide Hus, Josh Earnest, tirsdag – han har ellers under pres fra de pårørende til ofrene for 11. september flere gange udtalt, at en i det mindste delvis offentliggørelse af de 28 sider ville finde sted indenfor de næste måneder – at han bakkede fuldt op omkring Brennans udlægning af sagen i »Meet the Press« udsendelsen og at der ikke ville blive nogen offentliggørelse. Og han løj så det drev, idet han gentog Brennans løgn om, at de 28 sider indeholder ubegrundede foreløbige ledetråde. Og det på trods af, at der er snesevis af saudiarabiske embedsmænd og politiske figurer, der er dybt involveret i at samarbejde med flykaprerne før angrebet d. 11. september.

Så USA befinder sig på sin vis i sandhedens time. Hvis I, det amerikanske folk, ikke kan gennemtvinge denne sag, hvis ikke vi kan få offentliggjort de 28 sider, så er det muligvis et tegn på at denne nation ikke længere har den moralske integritet, der skal til, for at overleve. Tilbage i 70'erne, da Vietnamkrigen viste sig som et monster, der åd USA op indefra, havde Senator Mike Gravel modet til at offentliggøre de såkaldte »Pentagon Papers« (Pentagons hemmelige dokumentation af USA's Vietnam-politik – red.) ved at læse dem

højt fra talerstolen i senatet, og det ændrede historien. Og det er den slags øjeblikke vi lige nu befinder os i. Vi har brug for at nogen udviser samme mod i dag, som Mike Gravel gjorde dengang. For hvis mørklægningen af den Angel-saudiske hånd bag 11. september bliver tilladt at fortsætte meget længere, vil denne nation have opgivet det, der retfærdiggør nationens eksistens.